

pevnost

edice

Jana
Rečková

Pohřbeni na Soldafaru

část první

CENA
O NEJLEPŠÍ FANTASY
2000

Jana Rečková

POHŘBENI NA SOLDAFARU

(část první)

Jana Rečková

**POHŘBENÍ
NA SOLDAFARU**

(část první)

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Jana Rečková, 2008

Cover © Lubomír Kupčák & Lukáš Tuma, 2008

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2008

ISBN 978-80-87027-26-4

KNIHA PRVNÍ: POHŘBENI NA SOLFADARU

1. Věštba

Matky kláštera Tří bohů umíraly za bouře. Docházelo k tomu pravidelně a nedalo se říci, že by na žal, projevovaný živly, byly nějak zvlášť pyšné; většinou jim na tom už vůbec nezáleželo. Matka Sujenta, umírající uprostřed bojů o moc, které rvaly Gesherod na kusy, běsnění za okny se zavřenými okenicemi ani nevnímala. Měla totiž vidění.

Těm, kdo ji znali jako skromnou a tichou ženu, oddaně vykonávající své povinnosti, její hlas připadal změněný. Zvučnější, jistější, téměř pánovitý. Tudíž byli přesvědčeni, že šlo skutečně o projev některého ze Sujentinych bohů.

Umírající podrobně popsala svou nástupkyni a sdělila místo, kde žije. (Starý kněz boha vědění, který se jako jediný z přítomných trochu vyznal v zeměpisu, zalapal po dechu, ale nikdo si toho nevšiml.) A protože je to daleko a cesta bude velmi nebezpečná, potřebuje průvodce, pokračovala Matka Sujenta. A oznámila všem, obracejíc se především na manželku alaranského starosty, že je najdou ve vězení v Alaranu. Pospěšte si, než zase utečou. Jsou to silniční lupiči, řekla. Nejlepší muži, jaké můžete najít. Poté se věnovala důkladnému popisu cesty, nikoli nejkratší, ale nezbytné a jedině možné. Všechny síly, které mohou sloužit ke spojení nebo rozbití této země, musí mít příležitost projevit se, pravila. Pohledem kalných očí se přesvědčila, že její slova byla zapsána, a s povzdechem úlevy zemřela.

„Byla to opravdová věštba,“ řekla starostová, velmi zbožná a rázná žena.

„Nesmíme na ní nic měnit,“ dodal kněz boha vědění.

Přítomné sestry kláštera usedavě plakaly, protože Sujenta byla opravdu všemi milována, ale to neznamená, že si její poslední slova nezapamatovaly. Brzy věděl celý kraj, že pro novou Matku kláštera se vypraví do Myrlondu zvláštní poselstvo.

Tohle všechno se přihodilo už dávno, ale lidé, kteří obvykle mívají sklon zapomínat, si tentokrát přece jen něco zapamatovali.

2. Slavnost za bouře

Hrad Soldafar kdysi vyrostl uprostřed roviny, jako by si dal za úkol nahradit v této části Gesherodu chybějící hory. Tyčil se k nebi, jako hora mohutný a stejně jako ona odolný vůči nepřízni větru, deště a vánic. Jako všechna místa po mnoho pokolení obývaná lidmi i on měl své chmurné pověsti a ošklivé vzpomínky, a jako obvykle se jeho obyvatelé pokoušeli na ně nemyslet. Lidé žili nahoře, v přízemí a v patrech budov, na nádvořích, ve stájích a kůlnách, v dílnách, přilepených ke hradbám. Sklepy navštěvovali jen zřídka, a ještě jen tu část, kde byly uskladněny bečky s kysaným zelím, naložená zelenina a maso, brambory, sudy s vínem a další užitečné věci. Soldafarské sklepení však bylo hluboké a v zapomenutých dobách se v něm pohřbívalo.

Dávným pánům hradu to patrně připadalo přirozené, ti z mladších pokolení si však dali postavit nádhernou hrobku na hřbitově v Alaranu, dva dny cesty od hradu, prostě proto, že doba si žádala určitý druh přepychu jako znamení bohatství a významu vznešeného rodu.

Nejhlubší část hradního sklepení s hroby už málokdo navštěvoval a nikdo ji pořádně neudržoval. V posledních desetiletích tam dědic Soldafaru vstoupil ve společnosti kněze a s velmi malým průvodem pouze jednou, aby pohřbil

svého příbuzného, jehož na alaranském hřbitově odmítli přijmout. Ano, o tomto pohřbu se všeobecně vědělo, a lidé rozhodnutí mladého pana Cheybduka hlasitě schvalovali – ani zrádce Gesherodu se nehodí zahrabat někde v lese! O pohřbech, které v soldafarském sklepení proběhly o mnoho let dříve, se naopak všeobecně nevědělo.

* * *

Té noci zuřila snad nad celým Gesherodem bouře. Lidé zapalovali svíce k odvrácení blesků a doufali, že tentokrát nevyhoří, jiní se modlili, aby jim vichřice neodnesla chatrnou střechu. Ti, kdo si postavili chalupy blízko řek a potoků, neklidně vyhlíželi a sledovali stoupající hladiny. Hradním zdem vichr nevadil. Tyčily se pevně a pyšně ve tmě, zalévány proudy vody s ledovými kroupami, a zdálo se, že jim to počasí svědčí. Soldafar jako by při bouřkách mládl. Blesky se mu vyhýbaly. Za celá staletí neutrpěl jediný zásah a nikdy nevyhořel. Venkované, ba i měšťané z Alaranu nezapomínali chvatně učinit znamení proti zlé moci, kdykoli na to přišla řeč.

Vzácné slečně Almelat, dceři pana Cheybduka, bouřlivé počasí také nevadilo. Slavila zásnuby. Konečně! V tomhle hloupém zapadlém koutě Gesherodu byla o vhodné ženichy nouze, ale jí se podařilo ulovit nejlepšího z nich, Giuta z Iroxi, bohatého, mladého, urostlého a už proslulého bojovníka. Přestože v posledních letech nedošlo k žádné pořádné válce, Giut se v královských službách pouštěl do šarvátek s Volnými pány, pokud měli tu drzost a opustili své území, do potyček se skupinami lupičů, a prý dokonce i se zrudami, sestupujícími za zvlášť krutých zim z Ledových hor až k levému břehu Aňaldary, aby tam loupily a plnily.

Almelat byla šťastná. Dnešní noci ať se každý opije na počest jejích zasnub! Tančila, smála se, zářila tak, že všechny šperky, které si na sebe s mírným nevkusem navěsila, bledly. Na tváři jejího otce, mohutného muže s brunátnou tváří a ježatým obočím, se usadil starostlivý výraz. Znal svou dcerušku dobře a uměl si představit, co jí asi teď táhne hlavou. Giut z Iroxi bude možná trochu pomalý, když dojde na ženy, tedy pochopitelně na ty slušné; o výkonech toho mladého muže ve veřejných domech gesherodského hlavního města Welu se leccos doneslo až sem. Jenomže Almelat ho nejspíš rychle přesvědčí, že mezi vzácnou slečnou a děvkou z Welu nemusí být zas tak velký rozdíl... Pan Cheybduk si těžce vzdychl. Měla se vdát už dávno! Teď zbývá jenom hlídat, nespouštět ji z očí. Naštěstí na to máme lidi. Někoho, kdo si nedovolí usnout.

Mladý pár na chvíli opustil sál. Giut vedl dívku chodbou s pravidelně rozmístěnými pilíři podpírajícími klenbu, z nichž čněly měděné svícný. Otevřel těžké dveře, vyšli na ohoz. Shora je chránila stříška, ale z boku, mezi masivními sloupy, šlehal déšť. Almelat se zasmála, když ji zasáhla studená sprška. Nijak zvlášť její žár neochladila, naopak, živly jako by přitakávaly jejímu odhodlání učinit tuto noc svou tajnou nocí svatební.

„Bylo tam horko,“ řekl Giut a přitiskl ji k sobě. Líbali se a objímali, jeho ruce odvážně rozhrnovaly dívčin oděv – proč ne, když nenarazily na sebemenší odpor. „To je k nevydržení, tak dlouho čekat,“ sykl. Měl na mysli svatbu, vzdálenou ještě kdovíkolik týdnů. V nedohlednu!

„Musíme počkat, až se všichni opijí,“ zamumlala Almelat s ústy na jeho šíji. „Už to nebude dlouho trvat...“

* * *

V nejhlubším, nejzpuštějším koutě hradního sklepení se pohnula udusaná hlína na dvou neoznačených hrobech. Jako by až sem zadul zdivočelý víchř a tenkou vrstvu odvál. Objevily se dřevěné, černě natřené rakve, do jakých bývají ukládáni zločinci nebo sebevrazi. Víka rakví se s hlučným skřípotem odklopila. Nejprve se ukázalo barbarské válečné kladivo, ostnatá koule, zavěšená na důkladném řetězu. Za kladivem se vynořila složená bojová kosa, a teprve za ní muž v přilbě a oděvu, jaký se už dávno nenosí. Posadil se, protřel si oči a rozhlédl se. Pochodně v nástěnných držácích hořely, ačkoli je nikdo nerozžal.

„Hnusná díra,“ zabručel. Pomalu se vyhrabal z rakve, která byla pro jeho mohutné tělo zjevně příliš malá a nutně nepohodlná. Vztyčil se v plné výšce a protáhl se, hlavou přitom div neprorazil klenutý strop. „Errale!“ zahalekal. „Kde jsi? Jestli jsem v pekle, chci tě mít po boku!“

„Dej pokoj,“ ozvalo se z druhé rakve. „Zdály se mi krásné sny o pomstě.“ Okraj černé bedny sevřela štíhlá ruka a vzápětí se objevil i její majitel, mladý muž s plavými vlasy po ramena, smutnou tváří a temnými očima. Prozkoumal pohledem okolí a pružně vyskočil. Nebyl o mnoho menší než jeho společník, ale vážit mohl stěží polovinu – i s těmi zbytky starobylé zbroje, kterou měl na sobě. Naklonil se k jednomu držáku pochodní. „Znaky pánů ze Soldafaru,“ řekl. „Nejsme v pekle, Chrmče, ale nebe to také nebude. Vypadá to, že nás celkem slušně pohřbili.“

„Slušně?“ Chrmec svařtil rezavé obočí. „Ještě mě z té mrňavé rakve tlačí všechny kosti...“ Zarazil se. „Počkej! My jsme mrtví? Errale, my jsme mrtví?“

Erral si zamyšleně přešel rukou po zarostlé bradě. „Když jsem tě viděl naposled, ležel jsi na zemi, ani jsi moc nedržel pohromadě, stříkala z tebe krev...“

„A co Matka Mysteja?“ Chrmeč si strhl přílbu a zuřivě se drbal v rudé kšticí, jako by doufal, že v ní přežila nějaká veš.

„Projela branou kláštera,“ odpověděl Erral. „Brána se zavřela... Dokázali jsme to.“

„Zatraceně, jak se to tváříš?“

„Podíval jsem se za ní... Ona se podívala na mě... Oči měla plné slz.“

„Dojemné,“ zabručel Chrmeč. „A dál?“

„Bolest a tma,“ řekl Erral. „Jak si připadáš, mrtvý, nebo živý?“

„Těžko říct. Mám hlad. Začíná mi být zima a dal bych si víno. Mám chuť vzít někoho po hlavě kladivem,“ vypočítával Chrmeč.

„Je na čase projít se po Soldafaru,“ rozhodl Erral. Naklonil se nad svou rakev, vytáhl z ní lehký meč, připnul si ho k pasu a vykročil.

Někdo jiný by možná bloudil hradními sklepy až do rána, ale Chrmeč byl obdařen neomylným čichem pro spíže a sudy s vínem či pivem, a tak se rychle dostali ke schodům, jež je zavedly z těch nejchmurnějších míst do místností mnohem příjemnějších.

O něco později jedna z příležitostných pomocnic kuchaře, dívka z blízké vesnice, vběhla do hradní spižírny a lekla se tak, až zapomněla, pro co ji poslali. U dlouhého stolu seděli dva zarostlí dlouhovlasí muži, podivně vystrojení ve starodávných šatech a zbroji, jaká se už dávno nenosí, a cpali se uzenou kýtou, zapíjejíce jídlo nejlepším červeným vínem. Štíhlejší z nich se na děvče usmál a odhrnul si světlé vlasy za uši.

„Co se to na hradě děje?“ kývl bradou směrem nahoru. „Tady nad námi pořád někdo dupe a jako by tu hrála hudba!“

„T-to je...“ Dívka se zakoktala.

„Neboj se, nic ti neuděláme,“ řekl světlovlasý muž. „Leda bys ty sama chtěla.“

„Vzácná slečna... slaví zasnuby,“ vyhrkla dívka. „Kde... jste se tu vzali?“

„Hned zase odejdeme,“ ujistil ji. Měl vlídný úsměv a smutné oči. Opravdu nevypadal nijak děsivě. Ale do spíže vedl jen jeden vchod, a tím přišla ona!

„Pro tu trošku jídla hradní pán nezchudne,“ broukl jeho druh, rudovlasý obr. „Kdo je teď pánem Soldafaru?“

„Pan Cheybduk,“ hlesla. Jak to, že tohle nevědí? Vždyť to ví každý!

„Copak se stalo s Intialem?“ zajímal se štíhlejší z vetřelců. Rudovlasý k tomu cosi zavřel, nerozuměla mu, ale znělo to výhrůžně.

„Přece umřel... Ještě jsem nebyla na světě...“ Couvala ke dveřím, žmoulajíc zástěru. „Povídá se, že nemá v hrobě klid. Nevzali ho ani na hřbitov, alaranští kněží ho tam nechťeli.“

„Dobrý nápad!“ Rudovlasý se zlomyslně zachechtal. „No tak běž, kuřátko. A nikomu o nás nevykládej!“

„To určitě,“ zamumlal Erral, když za děvčetem zaklaply dveře. „Nejdřív ze všeho to probere se ženskými, zaslechne to kuchař, poví to stráží...“ Dopil víno a vstal. „Jdeme. Ožrat se můžeš jindy.“

„Nejsem žádný opilec,“ bránil se Chrmeč. „Kosu a kladivo unesu vždycky!“

„Dobře, dobře... Tímhle schodištěm. Nedělej rámus!“

* * *

Almelat políbila otce na drsnou tvář a obhlédla bujarou zábavu v sále. Pan Cheybduk skoro spal, méně odolní hosté

se váleli po stolech i pod nimi, odolnější se bavili už značně rozverně. Pokývla Giutovi. Okamžitě odložil pohár. Viděla i na dálku, jak zčervenal potěšením. Dnes v noci! Tak dlouho už na to čekala!

Její snoubenec se nenápadně proplétal mezi hosty ke druhému východu. Za Almelat se však vydal do ztichlých chodeb ještě někdo. Štíhlý plavovlasý mladík, oděný v barvách jejího otce na znamení, že je členem pánovy osobní družiny. Toho večera jej hradní pán pověřil dozorem nad vzácnou slečnou. Mohl si ten čestný úkol schovat pro některého ze zasloužilejších členů stráže, přemítal mladý Koerlat Ercave. Jelikož byl hoch jemný a vychovaný, nedovolil si ani v duchu vyjádřit, kam že si jeho pán tenhle úkol může strčit, ale pro tentokrát ho téměř mrzelo, že neumí klít tak šfavnatě a nápaditě jako jeho velitel. Co naplat. Každý má nějakou mezeru ve vzdělání.

Když viděl Almelat odcházet, pocítil Koerlat úlevu. Snad už konečně zmizí ve své ložnici, a já budu mít po starostech! Odlepil se od zdi, na nejbližší stůl postavil cínový pohár, v němž byla od půlnoci už jenom čistá voda, a vydal se za vzácnou slečnou. Sledoval ji z uctivé vzdálenosti, našlapoval tiše. Skutečně mířila ke svým pokojům. Na hlavním schodišti se zastavila, zakomíhala svícnem, který si nesla s sebou. Koerlat se přitiskl ke zdi a ohlédl se zpět do chodby. Zablikalo tam světlo. Jediná svíce, odhadl. K čertu, ocitl jsem se mezi nimi! Přidal do kroku. Tušil, že tmou za ním spěchá Giut z Iroxi, odhodlán vzít si ještě dnes, co se mu nabízí. Uměl si představit jeho vztek, zjistí-li, že v chodbě není sám.

Koerlat neměl ponětí, jak by asi tak měl chránit slečnu před jejím vlastním snoubencem. Bylo mu z toho všeho zle. Nejraději by se stal neviditelným, splynul se stěnou, nebo se aspoň ztratil v některém z těch zatracených pozamykaných

pokojů... Vyzkoušel pro jistotu několik zámků. Ne, ani jeden z hostů nezapomněl zamknout. Vylézt tak oknem, sešplhat po venkovní zdi, kdyby jen nebyla tak strašlivě omoklá a kluzká! Zkusím vyběhnout po schodech až nahoru...

Almelat zaslechla jeho chvatné kroky a vrátila se z chodby, vedoucí k ložnici, znovu na schody. Současně se ozval těžký dusot Giutových bot. Koerlat se bezradně zastavil.

„Ty!“ vykřikla vztekle Almelat. „Co tady děláš?“

„Ty!“ zařval Giut a tasil. „Zabiju tě, špehu!“

„Měl jsem příkaz střežit slečnu!“ vyhrkl Koerlat. „Pánův rozkaz!“

„Zbabělče!“ ryčel Giut. „Braň se!“

Almelat si olízla rty. Trochu krve a třesku zbraní, to není nejhorší úvod tajné svatební noci. A tady, v odlehklém křídle, nebudou nikoho rušit; všichni jsou ještě v sále... Opřela se lokty o vyřezávaný sloupek, svícen postavila na horní schod. Tak, teď měla skvělý výhled.

Koerlat zacházel s mečem dobře, ne nadarmo byl oblíbencem pana Cheybduka, ale proti Giutově síle, jeho zkušenostem a zuřivosti neměl valnou naději. Giut byl příjemně překvapen, jak dobře se ten bledý mládenec brání. Měl rád schopné soupeře. Na chvíli zapomněl na ložnici své snoubenky a vychutnával boj. Jsi obratný, výborně, teď jen ukaž, kolik vydržíš, chlapečku! Koerlat ustupoval a bledl čím dál víc. To, co předváděl Giut, byl vojenský způsob boje, nepřilíš čistý a nijak zvlášť pěkný na pohled, naneštěstí však mnohem účinnější než ten, jemuž naučili Koerlata. Giut se smál. Almelat nadšeně tleskala.

On mě vážně zabije, pomyslel si Koerlat. Tak hloupě, nesmyslně umřít! Giut svého nezkušeného soupeře proháněl nahoru a dolů po schodech a čím dál lépe se bavil.

„Jak ubohé!“ ozval se za ním jasný hlas. Giut se prudce otočil. Na okamžik se mu zezdalo, že se Koerlat rozdvojil. Jeden se opíral o zeď o pár schodů výš a těžce dýchal, druhý stál na plošině schodiště s levou rukou v bok, s mečem v pravé. Giut zamrkal. Ale ne. Zrak ho klamal. Ten druhý je vyšší, má širší ramena, delší vlasy, a je velice podivně oblečen. Jako do bitvy z doby sjednocení Gesherodu. Jen mu chybí přilba a štít, a meč má také příliš lehký a příliš nový, skoro jako by si ho vypůjčil z Cheybdukovy zbrojnice...

„Zkus to se mnou, Intialův potomku!“ zvolal neznámý. Ozvalo se plechové zařinčení, jak ze sebe shodil zbytky zprohýbané, poničené zbroje.

Giut vztekle zařval a vrhl se na něj. Cizinec se zasmál, odrazil jeho zuřivý útok, jako by o nic nešlo, pokročil o dva schody. „Aha,“ pokračoval klidně, „když takhle řádíš, znamená to snad, že jsi pouze bastard z jeho krve? Podíváme se, jak ta krev vypadá?!“ Během řeči útočil, odrážel Giutovy výpady, a všechno to prováděl tak lehce, jako by tančil. Co to je za chlapa? Kde se tady vzal? honilo se hlavou Giutovi, zatímco se víc a víc potil a umdlával.

„Červená!“ zvolal neznámý, když jeho zbraň roztrhla Giutovi stehno. „A má jí hodně!“ Čekal, nechával protivníka vydechnout.

Koerlat se pokoušel vzpamatovat. Nechápal, proč se ho záhadný cizinec zastává, ale byl mu za jeho zásah nesmírně vděčný. Couval z toho prokletého schodiště s jedinou myšlenkou. Zmizet! Ale v ústí temné chodby zahlédl stín. Stojí tam chlap jako hora, rozeznal po chvílce, a prohýbá se smíchy! Giutův soupeř zaklonil hlavu a podíval se na dívku na schodech, tichou a zaraženou.

„Ten divoký voják je tvůj milý, krásko?“ zeptal se.

„Cožpak neznáš Giuta z Iroxi?“ vykřikla. „V tomhle kraji je s mečem nejlepší!“

„Vážně?“ ušklíbl se neznámý a odrazil Giutův chabý pokus o útok. „Asi jen když má proti sobě mladého, hubeného kluka... Mám ti ho nechat? Potřebuješ ho na něco?“

„Dělej, jak myslíš,“ pronesla důstojně, otočila se a vykročila po schodech. Vznešenost sama, ale skrytě si kousala ret. K čertu, to je ale pěkný mužský! Odkud je? Proč ho neznám?

„Tady vidíš, Giute, jak moc o tebe stojí,“ řekl cizinec. „Nech na pokoji toho chlapce, já dám pokoj tobě. Souhlasíš?“

Giut měl před očima temné skvrny a bledé jiskřičky, nohy se mu podlamovaly. „Počkej! Jak víš, že jsem z Intialovy krve?“

„Jsi mu podobný.“ Neznámý pokrčil rameny. „Opravdu hodně podobný... Ale jeho bych zabil.“ Zamířil do chodby, kde na něj čekal jeho druh.

Koerlat sebral odhodlání, prosmýkl se kolem vrávorajícího Giuta a dohonil ho. „Pane! Zachránils mi život. Děkuju ti.“

„Hm. Docela se mi to líbilo... Jak se jmenuješ?“

„Koerlat Ercave.“

Těžký pohled tmavých očí se mu zavrtil do tváře. „Ach... Kdo je tvůj otec?“

„Kerol Ercave. Býval velitelem stráže pana Cheybduka. Už nežije.“

„A tys nastoupil na jeho místo?“

„To ne. Já ještě... Nic jsem ještě nedokázal.“ Hoch se začervenál. „Kdo jsi ty, pane? Rád bych věděl, za koho se mám modlit.“

„To je vlastně dobrý nápad,“ pokývl jeho zachránce. „Pomodli se za Errala Ercava.“

Koerlat zalapal po dechu, přitiskl si pěst na srdce. Chtěl něco křičet, ale ten člověk už byl pryč, v chodbě doznávaly jeho kroky a těžký dusot jeho společníka.

3. Hledá se hrdina

Matka Mavajna se zvedla ze svého sedátka. I tak prostý pohyb ji už namáhal. Toho večera se neobracela na žádného ze tří bohů, k těm se sice modlila po celý den, ale po pravdě řečeno nečekala od nich jasnou odpověď. Teď se chtěla poradit se svou předchůdkyní Matkou Mystejou. Docházejí mi síly, Mystejo, milovaná učitelko, nemoc ve mně hlodá a bolesti mě zbaví jedině hrob. Potřebuji nástupkyni. Potřebuji statečné muže, kteří by ji přivedli z dalekého Myrlondu, ochránili ji cestou přes Vlčí les a zemi Volných pánů, tak jako před lety jiní stateční muži přivedli po určené cestě mě, a ještě dříve, dlouho předtím, tebe, Matko Mystejo...

Mavajnina cesta z Myrlondu, odkud od dob Sujentiny věštby měly přicházet všechny Matky kláštera Tří bohů, byla obtížná a nebezpečná, ale to nebylo nic proti putování Matky Mysteji. Tu se cestou snažil zabít snad každý! Byla to zlá doba, neshody mezi pány a králem vrcholily, Volní se snažili rozšířit své území a Vlčí les kypěl tajemným, bezbožným životem, a všichni znali proroctví, podle něhož po Matce Mysteje z Myrlondu přijde do země skutečný král, který Gesherod sjednotí a zavede v království nové pořádky. Což se také stalo, navzdory všem nepřátelům.

Dědic koruny Gesherodu, která tou dobou neměla ani cenu svého ubohého pozlaceného stříbra, vzdálený příbuzný krále, jenž nezanechal potomky, vstoupil do země v přestrojení za obyčejného poutníka. A z toho poutníka, jenž přenocoval v klášteře Tří bohů, strávil noc v kapli bohyně deště a naslou-

chal steskům prostých lidí, venkovanů utrápených zvůlí pánů a jejich věčnými boji, v nichž půda, pole a vesnice představovaly kořist a nikdo se nestaral o škody působené najatými žoldáky, z toho nenápadného poutníka se vyklubal nejlepší král, jakého dosud země měla. Quaral se ujal vlády po svém bratranci ze třetího kolena Brobalovi, dosti neschopném a podle všeho ne právě spravedlivém, a vládl železnou rukou pánům a sametovou lidu. Všeobecnou podporu obyvatel Gesherodu získal z velké části díky působení Matky Mysteji. V kronikách se pochopitelně píše o přízni Tří bohů, ovšem taková věc je vždycky trochu nejistá a těžko se dokazuje. Právě tak jako údajně velmi důvěrný vztah těch dvou, Mysteji a krále. Matka Mavajna, již si Mysteja vybrala za nástupkyni při jejím narození, nevěřila hloupým klepům, neboť svou učitelku dobře znala, a snažila se být hodna památky své předchůdkyně. Stejně tak se snažil i Quaralův syn Harqual.

Mavajna cestou do svého malého domku, přilepeného k mocné zdi kláštera, nešťastně vzdychala. Harqual je muž v plné síle, a ze mě už je bezmocná stařena... Jistěže i ona se v pravý čas postarala o dědičku. Byla přítomna jejímu narození v Myrlondu, dala holčičce jméno a zdálky pozorně sledovala a řídila její život a vzdělání. Do Myrlondu vedly i jiné, méně nebezpečné cesty, které používali kupci, většinou ochotní předávat vzkazy a dopisy. Tak byl Mavajně doručen i obraz mladé Mjadalí. Věděla, že dívka je neobyčejně krásná, a z dopisů bylo zřejmé, že je i moudrá a usilovně se připravuje na svůj budoucí úděl. Teď Mjadalí čeká na své hrdiny, kteří pro ni přijedou a doprovodí ji do kláštera.

Mavajna za sebou zavřela dveře a usedla na tvrdé lůžko. Zadumaně pohlédla do vody v dřevěném škopíčku. Dešťová

voda, nasbíraná za bouře, jíž může být propůjčena prorocká moc... Nesnáším tohle čarování! S heknutím se natáhla a vyňala z tajné zásuvky v nočním stolku plátěný váček. Zalovila v něm a položila si na dlaň dva pramínky vlasů. Jeden patřil Sujentě, druhý Mysteji. Od každého oddělila jeden vlas a opatrně ho umístila na hladinu vody. Utvořily dvojité kroužek. Mavajna si otřela čelo rukávem. Z neznámých důvodů ji ta jednoduchá činnost vyčerpala. V pokojíku se zešeřilo, na tváři ji zalechtal vánek, ale neochladil ji. Koutkem oka spatřila stíny, blížily se k ní z obou stran. Neměly by být studené, když patří mrtvým? Zapudila ten nepatřičný nápad, sklonila se a hubeným, chvějícím se prstem se zkřivenými klouby napsala na hladinu slova své prosby. Bohyně deště a ty, Mystejo, poraďte. Koho mám vyslat do Myrlondu?

Zavřela oči, aby nemusela mžourat na stíny mrtvých Matek. Trásla se teď po celém těle, ale přesto se pokoušela soustředit. Úspěšnost věštby hodně závisela na soustředění příjemce zprávy, na jeho víře a odvaze. Mavajna se zoufale snažila zahnat strach a věřit, že se jí skutečně dostane rady. Přikryla si tvář zkříženými dlaněmi a čekala. Bylo jí čím dál větší horko, srdce jí zběsile bušilo, bála se, že to nemocné srdce už tolik námahy nevydrží a pukne... Najednou jako by v ní něco povolilo, věděla, že Matky jsou pryč, že zůstala sama. Vzhlédla a vykřikla hrůzou. Pokojík tonul v záři plamenů, i lůžko, na němž seděla, hořelo. Voda ze škopíku vyvěřela a na dně žhnula rudá písmena.

Matku kláštera našla mladá Tila, jež jí večer co večer nosívala skromné jídlo. Mavajna ležela napříč na lůžku, v jejím škopíku nebyla ani kapka vody a dřevo vypadalo, jako by ho ožehly plameny. V pokojíku bylo nesnesitelné

horko. Tila rozrazila okno a zhluboka se nadechla nočního vzduchu. Pak se obrátila k Matce a vydechla úlevou. Matka Mavajna nebyla mrtvá. Seděla na posteli a nepřítomně hleděla před sebe.

„Měla jsem vidění, Tilo,“ zašeptala. „Bohyně deště a mrtvé Matky mi poradily, koho mám poslat pro Mjadalí.“

„A kdo to má být?“

„Jmenuje se Ercave.“ Mavajnin hlas zněl nesmírně unaveně a Tila v něm slyšela podivnou ozvěnu, jako by Matka seděla uprostřed nějakého rozlehlého sklepení.

„Ale ten přece...“ Všechny dcery kláštera věděly, že Erral Ercave zahynul před branou kláštera poté, co splnil svůj úkol a dopravil Matku Mysteju do bezpečí. Zrádnou ranou do srdce, vedenou zezadu, ho zabil Intial, pán Soldafaru, jak se později ukázalo nejhorší, nejzuřivější odpůrce sjednocení země, který si naneštěstí dokázal získat důvěru krále. Erral Ercave a jeho přítel Chrmeč bývali silniční lupiči, zběhové z královského vojska nebo něco podobného, zkrátka muži beze cti, ale dokázali nemožné. Provedli Mysteju všemi nástrahami a úklady, pobili nespočetně příšer, vybojovali spoustu bitek se zuřícími pány hradů a měst a v poslední z nich oba padli.

„Musí to být někdo z jeho potomků,“ usoudila Matka Mavajna. „Hned zítra vyhlásím pátrání. Lidé vědí o všem, jen je potřeba zeptat se jich.“

4. Co přinese svítání

Diar odtahovala židle a zametala, mávala kolem sebe hadry a koštětem, a když zrovna nezívala, nadávala na spoušť, kterou po sobě zanechali vážení hosté, ti hnusní ožralci. V koutě se rozvaloval na lavici rudovlasý obr s rozježenými vousy

a nevinně modrýma očima. K ránu mu z nich zůstaly jen šterbinky, jeho prozpěvující hlas ochraptěl, ale neumlkal, a ruka co chvíli zabloudila k milovanému válečnickému náradí, těm podivným zbraním, které si odmítl odložit.

Diar se v mužích vyznala. Tohle je dobrý chlap. Zabije pěstí vola, ale ženské neublíží, a rozpláče se při tklivé písničce. To jeho plavovlasý přítel je nebezpečnější. Vždycky strízlivý, odhadovala. Přišel do krčmy s jednou kapsou prázdnou a druhou vysypanou, ale obehrál v kostkách každého, kdo si k němu přisedl. Počítám, že má teď ve váčku docela slušné peníze... V nose ji zalechtal závan pachu hlíny a rzi, ten pach, jenž ji pronásledoval celý večer. Prudce se otočila. Plavovlasý muž stál za ní.

„Pomůžu ti,“ nabídl se. „Porovnáám stoly, odnesu ti džbány a hrnce ke korytu ve dvoře. Tam umýváš nádobí, ne?“

Začichala. Zvláštní pach skutečně vycházel z něj. „Nějak se vyznáš,“ broukla.

„Musíme někde přespat,“ vysvětlil jí. „Poradíš mi?“

„Vyhrál jsi hodně peněz,“ poznamenala. „Zítra odtud vyjíždí povoz do Alaranu. Pořídte si tam slušné šaty. Vypadáte jako žoldnéři z gesherodské domácí války.“

„Kdypak že to bylo?“

„Tak před padesáti lety... Možná šedesáti. Ta válka trvala dlouho a nebrala konce...“ Potřásla hlavou. „Tyhle počty mi nikdy nešly.“

„Zítra tedy do Alaranu, ale co dnes?“ Chytil dva nejtěžší džbány a vyběhl s nimi do dvora. Otevřenými dveřmi se do místnosti prodral svěží vzduch, voňavý nadcházejícím svítáním, a dal se do boje s hustým kouřem ve výčepu.

„Hej, jak se jmenuješ?“ zavolala Diar na svého dobrovolného pomocníka.

„Erral,“ odpověděl. V kuchyni zařinčely hrnce a pánve. Zdálo se, že se pomocník docela činí. Diar pohlédla na rudovlasého muže v koutě. Spořádaně se uložil na lavici, kosu si opřel vedle hlavy a usnul. Jeho chrápání znělo domácky a mírumilovně.

„Takové veliké dítě,“ řekl Erral a vzal jí z ruky těžký džbán.

„Musíš chodit tak potichu? Vždycky se leknu.“

„Míval jsem takové povolání, chodit potichu. Třeseš se. Je ti zima?“

„Ne, jsem zvyklá. Co je to z tebe cítit? Běhá mi z toho mráz po zádech.“

„Hřbitov? Hroby?“ navrhl. Vzápětí se zasmál, když spatřil v její unavené tváři zděšení. „Nejspíš jsme se vyváleli někde v bahně. Máme za sebou dlouhou cestu.“

„Když si nanosíš vodu, můžete se vykoupat. V přístavku je káď, do které se vejde i tvůj přítel.“

„Ještě počkám,“ řekl pomalu. „Počkám, co se s námi stane za svítání.“

Diar nikdy nebyla náchylná ke mdlobám, to se hodilo leda tak pro městské slečny, ale v té chvíli opravdu skoro omdlela. Zachytil ji. Ruce měl teplé, cítila tep jeho srdce.

„Proč... proč mi tohle povídáš?“ vyčetla mu slabým hlasem. „Proč na sebe prozrazuješ... takové věci?“

„Nevím,“ zašeptal. „Možná si přeju, aby byl někdo u mě. Se mnou.“

Vzal ji kolem pasu a vyšel s ní do dvora. Strhl plachtu z odstavěného vozu, kolem se rozstříkly proudy vody z nočního deště. Diar si lehla na prázdné, složené pytle, dívala se na pozvolna blednoucí nebe. Pak se její pohled vrátil k němu. Klečel nad ní a ptal se, ne slovy, jenom očima, jestli smí. Usmála se a vztáhla k němu ruce. Přitiskl své rty na její. Tentokrát už ji slaboučká příchuť hlíny a rzi nevydělala. Upíři se přece nemů-

žou milovat, pomyslela si, když jí vyhrnul sukni. Kdepak, tohle není žádný záhrobní přízrak. Pak už si nemyslela nic. V takové chvíli je škoda myslet. Slunce se vyhouplo nad obzor a se zájmem přihlíželo.

Diar se nadvzdela na lokti a prohlížela si obličej svého milence (nikoli zákazníka, tohle rozlišovala velmi přísně) v ranním světle. „Jsi moc hezký,“ řekla. „Líbilo se mi to s tebou.“

„A ty jsi hodná a odvážná dívka.“ Znovu ji sevřel v objetí. „Děkuju ti, žes byla se mnou.“

„Brzy se tady objeví pacholci a kuchařka. Pojd', seber přítele a vykoupejte se. V přístavku jsou nějaké příkrývky, můžete se tam vyspat.“

„Jsi zlatá. Mám strašnou chuť něco ti slíbit, jenomže nic nemám.“

„Můžeme se o to podělit,“ pravila, zapínajíc si halenku.

Chrmec brblal a bručel, ale poslušně se zvedl a kymácel se přes dvůr. Chladný vzduch ho trochu probudil. Zamžoural, spatřil hezkou dívku, a hned ji laškovně plácl. Postřehl, co to udělalo s Erralovým obočím. „Ach jo. Zase byl rychlejší,“ povzdechl si. „Promiň, krasavice,“ vycenil v úsměvu bílé zuby.

„To nic,“ ujistila ho Diar. „Ty jsi taky milý chlapec.“

Erral zatápěl v kamnech, na nichž trůnil měděný kotel. „Nechali jsme v příkopu pod tou kamennou lávkou takové... plechy. Není tu v okolí nějaký bláznivý šlechtic, který sbírá stará brnění? Kdysi jsem jednoho takového znával...“

„Paní Kewa z Iroxi si na tyhle krámy potrpí,“ kývla dívka. „Prý už léta pátrá po jakémsi zvláštním meči a té věci z plechových plátů, co se navléká vpředu a vzadu...“ doprovázela kostřbaté vysvětlování výstižnými posunky, takže bylo jasné, co má na mysli. „Ty pláty mají být proražené. Oba. Naskrz.“